

**26 שנים אחרי שנהרג בגבול המצרי רועי רוטברג (משמאל)
האיש שעל קברו נאם משה דיין את נאומו המפורסם
ב'יותר, נסעה אלמנתו למצריים והצהירה:**

אני האחרונה

בנונים

שרצחו את בעלי, ועוד ביום השנה ה-26 לרצח, ותחת לעלות לקיבורו של רועי, אני נוסעת למצריים. זה היה עבורי יותר ממוזר. הרגשתי צוננים. תפקידו של רועי רוטברג היה ליצור קשר עם ערבים מעבר לגבול, ולקבל מידע מאנשי-מודיעין על מה שנעשה באזור.

מיוות על הסוס רועי רוטברג רוכב על סוסו, שאותה אהב וטיפח, ושגם נהרגה יחד איתו. אמירה ובנה בועז נהגו לעלות לקיבורו, ביום הרצח ולא ביום הויכוח הכללי, כדי להתייחד עם זיכרו ביחידות.

ב-29 באפריל 1956 נהרג בידי מס' תננים מרצועת עזה, ליד קיבוץ נחל-עוז, רועי רוטברג. מותו של הקיבוצניק הצעיר הפך, אחרי-כך, לסמל המאבק בין יהודים וערבים על הארץ.

בדיוק 26 שנים מאוחר יותר חנך אגד את קו 100 תל-אביב-קאהיר, שבדרכו, בי פעם הראשונה למצריים, עבר ליד קיבוץ נחל-עוז. ב-29 באפריל 1982 ישבה באוטו-בוס אמירה רוטברג, אלמנתו של רועי, כיום עובדת במחלקת יחסי-ציבור באגד. על קיבורו של רועי, נשא מי שהיה אז הרמטכ"ל משה דיין, נאום שהפך אחר-כך לתמצית השקפת עולמו של דיין ה-פוליטיקאי, ושעיצב את השקפת עולמו של ישראלים רבים. הוא אמר: "...דור ההתנחלות אנו, ובלי קובע הפלדה ולוע זהותה לא נוכל לטעת עץ ולבנות בית. אל נרתע מלראות את המשטרה המלכה ממלאת את חיי מאות אלפים ערבים. ה'ישובים סביבנו. אל נסב את עינינו פן תחלש דינו. זו גזירת דורנו, זו ברירת חיינו — להיות נכונים וחמשים, חוקים ונוקשים — או כי תישמט החרב מאגרופנו, וייכרתו חיינו."

רועיים אמירה והעיתונאית בארישבעי יצחק שתיל, שאותו שיתפה בטודה לאורך כל הדרך. השניים ביקרו במוסיאון בקאהיר, והצטלמו על רקע פסל רעמסס.

אלמנה בקאהיר אמירה רוטברג על רקע הפירמידות. לדבריה, הטיול שהוארך ביום אחד איפשר לה להסיר מליבה מעקה ארוכה. היא ביקרה בקיבורו של סאדאת וסיפרה שהיתה רוצה להיפגש עם ג'יהאן.

הוא התנהג עם אנשי-מודיעין בהגינות ויתכן שמסיבה זו הם יכלו להעביר אותו בעורמה את הגבול, ולפגוע בו. בשעה 5.30 בבוקר הוא יצא לשטח. הוא הבחין בקבוצה של ערבים והתקרב לעברם. הם תפסו אותו וגררו אותו מעבר לגבול. הם ירו בו באקדח שלו, אותו קנה בכסף שקיבלנו בחתונה שלנו. הם התעללו בגופה והרגו גם את הסוסה שעליה הוא רכב. רועי היה בן 21 ועוד שבוע כשהוא נרצח. אני הייתי בן 19 וארבעה חודשים. בננו, בועז, היה בן ארבעה חודשים. עזבתי את הקיבוץ ב-1959, ועברתי עם בועז לחיפה. עיר הולדתי. ברגע שהתאפשר לי, עברתי לתל-אביב. יחסי לערבים היה מורכב. מעולם לא הייתי פוגעת בהם, לא הייתי זורקת אבן, אך לא הייתי יכולה להשתחרר מהרצח בדם קר של רועי. זה גרע גם את חיי. שינה את מהלכם. שנים לא הייתי יכולה להשתחרר מאירועי-הרצח. המילחמות שבאו אחרי-כך עוררו את השאלה עד מתי, אך כאשר הגיע לכאן נשיא מצריים, אנור אל-סאדאת, הרגשתי מאוד מורד. מצד אחד היה לי עצוב מאוד, וזכרתי את הפסוק ש,הם נפלו לשווא".

הודעתי לו שלא אוכל לצאת באותו יום לאזכרה שאנו עורכים על קיבורו של רועי. בועז לא הגיב באופן מיוחד, הוא לא הראה שימחה בולטת ורק שאל: "זה לא משונה?" בנסיעה הייתי מאוד נרגשת. הרגשתי שאני נוסעת על סקטים, כמעט סלתתי על הרצח. עברנו את נחל-עוז, והיינו צריכים להביט שמאלה, האוטובוס לא האט את מהירותו. הרגשתי שייכות. העיניים היו מלאות. אני זוכרת שאמרתי לעיתונאי יצחק שתיל, שישב לידי: "נכון שזה רגע היסטורי?"

בלילה הראשון במצריים, בבית-המלון, לא יכולתי לאכול ולא להירדם. כאשר בי-קרתי למחרת בשוק ראיתי שאין שינאה. הביטו בנו בעיניים רגילות ללא שינאה. אני חושבת שמילחמה לא תהיה עם המצרים. איני יודעת איך התפתח הנויר מלוציה, אך הם יעשו מה שהם חייבים עלי-פי. ההסכם, אנו נצטרך לשמור על השלום, ואם נתעייף, זה עלול לגווע. הם לא רוצים מילחמה. הם השיגו את כל מה שהם רצו ואני רוצה להאמין שהם יקיימו את כל מה שהם חתמו עליו. מבחינתי, עכשיו נסגר המעגל. אני כמעט שסלחתי על הרצח. בן-ציון ציטריין